

ning for sig med Hensyn til Bedømmelsen af det praktiske Udførelse. Jeg antager imidlertid, som sagt, at Spørgsmaalet herom vil blive gjort til Gjenstand for fornyet Overveelse i Comiteen imellem 2den og 3die Behandling. Hvad dernæst det Punkt angaaer, med Hensyn til hvilket Udvalget har deelt sig i et Fleertal og et Mindretal, da har det vist sig ikke, idet jeg har sluttet mig til Fleertallet, været min Mening at ville indskrænke Lagthingets Afgang til at ytre sig angaaende det særegent vedkommende Sager, Noget, hvorom jeg antager, at der ikke fornødvendigt vil kunne blive Tale. Men jeg troer, at det er aldeles indlysende, at, ligesom der kan gives Sager Færøerne vedkommende, hvorom vi virkelig ikke kunne have nogen begrundet Mening, og om hvilke det, især efterat vi indstiftede et Lagthing, vilde være aldeles uberettiget at give Love uden derom at have hørt Lagthinget, saaledes kan man paa den anden Side meget godt tænke sig Sager, hvor det ikke kommer an paa særlig Localkundskab, og hvor det vilde være til stor Afbræk netop for Færingernes egne Interesser, dersom den lovgivende Magt paa en Maade skulde være bunden til ikke derom at give Love, inden Lagthinget derom var hørt, idet det maatte erkjendes, at en saadan Udsættelse netop for Færingerne selv maatte være betænkelig. Det er allerede oplyst, at Mindretallet feiler, forsaavidt det paaberbaerer sig, at Forkastelsen af dets Forslag vil bewirke, at det kommer til at ligge i Regjeringens Haand aldeles at forbigaae Lagthinget og gaae directe til Rigsdagen, thi det er jo i denne Henseende allerede bemærket, at det ikke er let at indsee, hvilken særlig Interessé Regjeringen skulde have ved i saa Henseende at tilstedesætte Færingernes Interessé, og jeg skal hertil føie, at, selv om Muligheden ikke kan benægtes af, at Landet kunde faae en Regjering, som hverken fortjente eller besad Folkets Tillid, og mod hvilken det

altsaa kunde være hensigtsmæssigt i denne Henseende at have en Garantie, saa vil denne Garantie i hvert Fald ligge hos Rigsdagen, der naturligtvis, naar den skønner, at en for den indbragt Sag først burde have været forelagt Færingerne, vil afvise Sagen, indtil Færingerne herom have yttret sig. Det er en Risiko, som Regjeringen ikke vil løbe, uden at der virkelig hertil er tilstrækkelig Grund, men i denne Henseende at binde ikke Regjeringen, men Rigsdagen, troer jeg vilde være uhensigtsmæssigt, og det, jeg gjentager det, netop med Hensyn til Færingernes egen Interessé. Med Hensyn til en Uttring af den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts Ste Valgfreds (Jespersen), maa jeg derhos gjøre opmærksom paa, at Mindretallets Forslag aldeles tydeligt indeholder den aldeles bestemte Erklæring, at ingen Lov, der er udgivet for Kongeriget Danmark, skal kunne udvides til Færøerne, forinden Lagthinget derover er hørt, men dette er et Spørgsmaal, som endnu i sin Detail ikke har fundet sin Afgjærelse, og hvorom jeg troer, at der endnu hersker megen Uklarhed. Min personlige Overbeviisning er det, at alle almindelige Love maae gjælde for hele Rigets Omraade, uden at det er nødvendigt, at alle de enkelte Landsdele herover forinden særskilt høres. Det forekommer mig saaledes, at det vilde være høist besynderligt, om f. Ex. Loven om Rigsretten, Trykkefrihedsanordningen o. d. l. ikke skulde gjælde paa Færøerne, uden at Beboerne igjennem Lagthinget først der havde givet deres Mening tilkjende. Det Samme gjælder om en stor Masse Love af aldeles local Natur. Loven om Priskepengene for Kallundborg gjælder saaledes — for at tage et Exempel — enten blot for Kallundborg eller ogsaa for al Berden, altsaa ligesaa vel for nordamerikanske som for de færøiske Skibe, som kunde forville sig til Kallundborg.